

canor, cu toate armele sale, au căzut.

29. Și, făcându-să strigare și turburare, bine au cuvântat pre Cel puternic cu glas părintesc.

30. Și au poruncit Iuda, cel ce în tot chipul era gata și cu trupul și cu sufletul a muri pentru cetățeani și cu vârsta sa au păzit bunăvoința către cei de o leage, ca să taie capul lui Nicanor, și mâna cu umărul să le aducă în Ierusalim.

31. Și, după ce au sosit acolo și chemând pre cei de o leage cu sine și pre preoți, înaintea jertvenicului puindu-i, au chemat pre cei ce era în coșteiu.

32. Și le-au arătat capul spurcatului Nicanor și mâna celui rău hulitoriu, carea o au fost întins asupra Casii ceii sfinte Atotputernicului și s-au sumețit.

33. Și limba răului credincios Nicanor au poruncit să o taie și să o facă bucăți mărunte și să o dea pasărilor, iară ceale de răsplătirea nebuniei în preajma besearicii să le spânzure.

34. Și toți, căutând la ceriu, au bine-cuvântat pre luminatul Domn, zicând: „Bine e cuvântat Cel ce au păzit locul Său

nespurcat”.

35. Și capul lui Nicanor l-au spânzurat la coșteiu, ca să-l vadă toți și să cunoască cum că easte adevărit semn al ajutoriului lui Dumnezeu.

36. Și au așezat toți cu poruncă de obște, ca nicidecum să nu lasă neînsămnată zioa aceasta.

37. Ci praznicul ei să fie în zioa a treisprăzece a lunii a doasprăzece, carea sirie-neaste să zice adar, cu o zi mai înainte de zioa lui Mardoheu.

38. Deci, ceale ce au fost pentru Nicanor așa s-au întâmplat, și, din vremile acealea, au stăpânit jidovii cetatea, și eu aici voi face sfârșit cuvântului.

39. Și de easte bine și cum să cuvine tocmit, aceasta și eu am vrut, iară de easte prosteaste și de mijloc, aceasta de ajuns îmi easte mie.

40. Că, precum tot vin singur a bea, sau tot apă împotivnic lucru easte, ci în ce chip vinul amestecat cu apă e dulce și desfătează, așa și așazarea cuvântului, cu întocmirea sa, veseleaste urechile celor ce cetesc. Iară aici să fie sfârșitul.

CARTEA A TREIA A MACAVEILOR

CAP 1

Ptolomeiu Filopator vrea să năvălească în Sfintele Sfinților și mare turburare să face în Ierusalim.

1. **A**ră Filopator, înțelegând de la cei ce s-au întors cum că Antioh au luat locurile ceale de supt stăpânirea sa, au poruncit tuturor puternicilor sale, pedestrilor și călăreților, să se strângă.

2. Și, luând cu sine pre soru-sa, Arsinoi, au purces până la locurile ceale despre Rafian, unde era tăbărăți cei ce era cu Antioh.

3. Iară oarecarele Teodot, gândind să facă viclenie, au luat din armele lui Ptolomeu, care mai înainte fuseasă încredințate lui, ceale mai tari, și s-au dus noaptea în cortul lui Ptolomeu, ca el singur să-l omoară pre el și întru acest chip să se răsipească războiul.

4. Ci pre acesta l-au scos Dositeiu, cel ce să zicea a lui Drimil, carele de neam era jidov, iară după aceea și-au mutat leagea și s-au înstrăinat de către dogmele ceale părintești. Acesta au făcut să se culce în cortul lui un necunoscut, căruia s-au întâmplat de au pățit el patima lui.

5. Iară după aceea, făcându-să războiu tare și lucrurile mai tari fiind la Antioh, Arsinoi umbla și ruga pre ostași cu jeale și cu lacrimi, cu părul despletit, ca și pre sine și pre pruncii săi și pre muierile sale bărbă-

teaste să ajute, făgăduind că, celor ce vor birui, fieștecărui va da doao mnas de aur.

6. Și așa s-au întâmplat de mulți vrăjmași au perit în bătaie și mulți s-au și robit.

7. Iară, după ce au biruit viclesugul acela, au socotit să meargă în cetățile ceale mai de pre aproape ca să le mângăie, și, după ce au făcut aceasta și au împărțit daruri capiștilor, au făcut pre cei supuși ai săi să fie cu inimă bună.

8. Iară jidovii, trimițind la el de la bătrânime și de la cei mai de frunte, ca să i să închine și să-i ducă daruri și să i să bucure de ceale ce i s-au întâmplat. Și s-au întâmplat de el au fost gata, ca cât mai curând să meargă la ei.

9. Și, după ce s-au dus la Ierusalim, au jertvit Preamarelui Dumnezeu și au dat daruri, și din ce era prilej oarece lucrului făcând.

10. Și, viind la loc și cu sârguială și cu bună-cuviință minunându-să și mirându-să de rânduiala cea bună a besearicii, au gândit să se sfătuiască să între în besearică.

11. Iară ei, zicând cum că nu să cade a să face aceasta,* că nu numai celor din neamuri nu easte slobod, ci nici tuturor preoților, fără numai arhiereului carele pre toți povățuiaște,** și și acestuia o dată într-un

*2 Leage
23, 3
Neemia
13, 3
**Ieșire
30, 10

an, iară el nicidecum nu au vrut să asculte.

12. Ci, măcar de s-au și cetit înaintea lui leagea, tot n-au încetat a nu intra, zicând că trebuie să între și, măcar de ei sânt lipsiți de această cinste, „eu nu trebuie să fiu lipsit”, și i-au întreat pentru ce, întrând el prin toată besearica, nime din cei ce era acolo nu l-au oprit.

13. Și oarecarele, negândind mai înainte, zisă: „Rău s-au făcut aceasta”. Iară el au zis: „Când să face aceasta pentru vreo pricină, au tot nu voiu intra eu? Ori vreau ori nu vreau ei”.

14. Iară preoții, cu toate veșmintele îmbrăcați, căzindu-i înainte, să ruga Preamarelui Dumnezeu să le ajute la această nevoie ce li s-au întâmplat și să întoarcă pornirea răului năvălitoriu; și de strigare cu plâns umplând besearica, iară cei ce era în cetate, turburându-să, au sărit, neștiind ce să face.

15. Și fecioarele ceale închise în camere, cu ceale ce le-au născut s-au pornit, și, cu cenușe și cu prav preserându-și capetele, de suspinuri și de plânsuri au umplut ulițele.

16. Și ceale de curând adunate din camerele ceale spre întimpinare rânduie, lăsând rușinea ce li să cuvinea, degrab alerga în cetate.

17. Iară numele și doicele, lăsind pruncii cei de curând născuți, încoace și încolo, unele prin case, altele prin ulițe, fără de oprealiște să aduna la besearica cea prea mare.

18. Și de multe fealiuri era ruga celor ce să adunasă, despre ceale ce fără de cuviință cerca el să facă.

19. Și împreună cu aceștia, cetățeanii, luând îndrăzneală, nu-l suferea să plinească sfatul lui care-l gândea, ci au strigat să se pornească la arme și bărbătește pentru leagea părintească să moară și mare gălceavă au făcut în locul acela.

20. Și abii preoții și bătrânii i-au întors și la aceași stare a rugăciunii era.

21. Și mulțimea ca mai înainte întră aceasta să afla rugându-să, iară bătrânii carii era cu împăratul în multe chipuri ispita, ca să mute gândul lui cel sumeț de la sfatul ce-l gândisă.

22. Iară el, mai îndrăzneț făcându-să, lăsând toate, să găta să între ca să săvârșească ceale ce mai înainte au zis.

23. Acestea văzind, și cei ce era cu împăratul s-au întors să se roage cu ai noștri.* Celui ce are toată puterea, ca celor ce era acolo să le ajute și să nu treacă cu vederea această faptă fără de leage și sumeață.

24. Și de strigarea cea îndesită și plină de dureare a mulțimei ce să adunasă, strigare neînchipuită era.

25. Că să părea că nu numai oamenii, ci și păreții și pământul tot răsună, precum toți moarte atunci pofta, decât să se spurce locul.

CAP 2

Rugăciunile lui Simon, arhiereului, și a celorlalți ji-

dovi, pedeapsa lui Ptolomeu și însănătoșarea.

1. **N**ară Simon, arhiereul, înaintea besearicii îngenunchind și cu cuviință întinzându-și mâinile, așa s-au rugat:

2. „Doamne, Doamne, Împăratul ceriurilor și Stăpânul a toată făptura, Cel Sfânt întră sfinți, singur stăpânitoriu, Atotțitoriu, caută spre noi, cei ce ne asuprim de cel necredincios și spurcat, carele easte înfierbântat de îndrăzneală și de puteare.

3. Că Tu ești Cel ce ai făcut toate și toate le stăpânești, domn drept ești, Cel ce judeci pre cei ce cu sumeție și cu trufie fac.

4. Tu pre cei ce mai înainte au făcut strâmbătate,* întră carii și uriași era, carii întră vitejie și întră îndrăzneală nădăduia, i-ai pierdut,** aducând preste ei apă nemăsurată.

5. Tu pre sodomneanii cei sumeți și cuprinși cu vădită și cu nespuse răutate cu foc și cu iarbă pucioasă i-ai ars, pildă puindu-i celor de pre urmă.

6. Tu pre îndrăznețul acela Faraon, carele pre norodul Tău cel sfânt, pre Israil, l-au robit cu multe și osibite munci ispitindu-l, ai arătat puterea Ta.

7. Și, după acestea, ai arătat puterea Ta cea mare,* când, cu cară și cu mulțime de gloate gonind el pre norod, l-ai înecat în fundul mării, iară pre cei ce au crezut întră Tine, Cel ce stăpânești preste toată făptura, întregi i-ai trecut, carii, cunoscând lucrul mâinilor Tale, Te-au laudat pre Tine, Cel Atotțitoriu.

8. Tu, Împărate, Cel ce ai zidit acest pământ nemărginit și nemăsurat, ales-ai cetatea aceasta* și ai sfințit locul acesta spre numele Tău, Cel ce de nimica lipsă nu ai, și l-ai mărit cu arătare luminată, întărindu-l pre el spre mărirea marelui și preacinstului Tău nume.

9. Și, iubind casa lui Israil, ai făgăduit* cum că, oricând abătându-ne noi de la Tine, ne va cuprinde strânsoare, și, venind în locul acesta să ne rugăm, vei asculta rugăciunea noastră.

10. Și cu adevărat credincios și adevărat ești, că, de multe ori când era în nevoie părinții noștri, întră smereniia lor, le-ai ajutat lor și i-ai izbăvit pre ei de foarte mari nevoi.

11. Iată, dară, acum, Împărate Sfinte, pentru păcatele noastre ceale multe și mari ne asuprim și sântem supuși vrăjmașilor noștri și părășiți întră neputințe.

12. Și, întră această cădere a noastră, îndrăznețul și spurcatul acesta să nevoiaște ca să ocărăască locul cel sfânt, care pre pământul acesta l-ai ales numelui Tău celui mărit.

13. Că lăcașul Tău easte ceriul ceriului, la care oamenii nu să pot apropiia. Iară de vream ce bine ai voit ca să așezi mărirea Ta întră norodul Tău, Israil, ai sfințit locul acesta.

14. Nu face izbândă asupra noastră prin necurații aceștia, nici prin cei spurcați ne pedepsi pre noi, ca să nu să laude cei fără de leage

*Face.

6, 4

**Face.

7, 10

17

*Ieșir.

14, 19

17

28

*2 Leage

12, 11

3 Împă.

8, 29

*3 Împă.

8, 47

întru mânia lor, nici să se veselească întru trufia limbii lor, zicând: «Noi am călcat casa sfințeniei, cum să calcă casele urâciunilor».

15. Șterge păcatele noastre și răsipește greșelele noastre și arată mila Ta în ceasul acesta, degrab să ne întimpine pre noi îndurările Tale, și pune laudă în gura celor ce au căzut și s-au zdrobit cu sufletele, fă-ne noao pace”.

16. Iară atotvăzătorul Dumnezeu, Cel decât toate mai Sfânt, întru sfânt lăcașul Său auzind legiuită rugăciune, pre sumețul și îndrăznețul acela trufaș foarte l-au bătut.

17. Încoace și încolo clătindu-l pre el, cum să clătească trestia de vânt, cât zăcea pre pământ neputând face nimica și era cu mădulările slăbănogite, cât nici a grăi nu putea, cu dreaptă judecată fiind certat.

18. Deci, priiatinii și păzitorii trupului lui, văzind acea iute bătaie care l-au apucat pre el, temându-să ca să nu să lipsască și de viață, degrab l-au scos afară pre el spăimântați de nespūsă frică.

19. Iară după câtăva vreme, trezindu-să, nicidecum nu s-au pocăit după acea bătaie, ci, cuvinte amară și îngrozitoare grăind, s-au dus.

20. Și sosind la Egipt și adăogând răutățile, cu ajutoriul soțiilor celor osibiți de toată dreptatea, pre carii mai înainte i-am arătat,

21. Nu numai cu aceale nenumărate spurcăciuni s-au îndestulit, ci și la atâta îndrăznire au venit, cât în toate locurile puneau blăstămuri asupra norodului, și mulți din priiatini, căutând la punerea împăratului, și ei urma voia lui.

22. Că puseasă întru sine împăratul ca asupra neamului să dea hulă și, rădicând la turnul cel de lângă curte stâlp, au tăiat pre dânsul scrisoare.

23. Ca nici unul din cei ce nu jertvesc să nu între în besericile lor, ci toți jidovii să fie scriși la norod și să fie de slujbă, iară cei ce ar răspunde împotrivă, cu sila luându-i, să-i omoară.

24. Iară pre cei ce să scriu să-i însămneaze și cu foc, cu sămnușul lui Dionis tipărindu-le pre trup frunză de iaderă, pre carii i-au și osibit la Domnul, de care mai înainte s-au lipsit.

25. Însă, ca să nu să vază cum că tuturor vrăjmășuiaste, au scris dedesupt că, de vor vrea unii dintru ei să petreacă întră cei ce sânt aleși spre slujbele jertvelor, aceștia întocma cu alexandreanii să fie cetățeani.

26. Deci, unii din cetate, urând rânduialele bune-credință ale cetății, lezne s-au dat pre sine, ca cum mare cinste ar dobândi petreacerea ce vor avea cu împăratul.

27. Iară cei mai mulți, cu vitejesc suflet întărindu-să, nu s-au despărțit de buna-credință, ci, cu bani răscumpărându-și viața, fără de frică să nevoia să se scoată de la scrisoare, bună nădejde având că le va veni apărare.

28. Și de cei ce să depărta de la ei să scârbea și ca pre niște vrăjmași neamului său îi judeca și îi lipsea de petreacerea cea de obște și de ajutoriu.

CAP 3

Porunca împăratului Ptolomeu Filopator, pre toți jidovii cu muierile și cu pruncii să-i ducă la el legați, să-i piarză, și toate a lor să se jefuiască.

1. ceastea înțelegându-le păgânul, atâta s-au mâniaat, cât nu numai pre cei ce lăcuia în Alexandria s-au mâniaat, ci și celor din țară

mai cu greu să împotrivea, și au poruncit ca degrabă să-i strângă pre toți într-un loc și cu foarte rea moarte să-i omoară.

2. Și, aceastea gătindu-să, veaste rea asupra neamului s-au vestit la oamenii cei poftitori de rău, cărora li să da prilej a-și plini voia, ca cum i-ar opri pre ei de la legile sale.

3. Iară jidovii fără de nici o îndărăptnicire păzea bunăvoința și credința cătră împărați, ci pentru că cinstea pre Dumnezeu și cu legea Lui să ocârmuia, osibiri făcea asupra lor și surpări, pentru carea pricină unora urâți să părea, și cu faptele ceale bune a lucrurilor celor dreapte împodobindu-și petreacerea sa, tuturor oamenilor plăcuți era.

4. Deci, viața cea bună a neamului, carea la toți era vestită, acei străini de neam nici într-un chip nu o au socotit, iară osibirea închinăciunii și a mâncărilor o veste, zicând cum că nici de împăratul, nici de puteri ascultă oamenii aceștia, ci sânt răi la inimă și foarte împotrivitori lucrurilor, și mare hulă au ațîțat.

5. Iară elinii cei din cetate, nici o strămbătate având, văzind acea gâlceavă neașteptată și năvălire fără de veaste asupra oamenilor acestora și alergături împreună neostenite făcându-să, a le ajuta nu putea, că era porunca tirănească,

6. Ci să ruga și cu greu suferea, gândind că să vor schimba aceastea, pentru că nu va fi așa necercată o adunare ca aceasta, nimica greșind.

7. Iară unii vecini și priiatini, și carii avea negoțorie cu ei, pre ascuns grăia cu unii, făgăduindu-le că le vor fi credincioși și cu toți dimpreună îi vor apăra și bucuros vor veni să le ajute.

8. Iară el, pentru norocirea cea de acum sumețindu-să și necăutând la putearea Prea-marelui Dumnezeu, ci gândind că pururea întru același sfat va rămânea, scris-au asupra lor cartea aceasta:

9. „Împăratul Ptolomeu Filopator, povățuitorilor de oaste și ostașilor celor ce sânt în Egipt și ori în ce loc, bucurie și sănătate, și eu încă sânt sănătos și lucrurile noastre.

10. După ce oastea noastră cea trimisă în Asia, de carea știți și voi, cu ajutoriul dumnezeilor și cu vitejiia noastră, după cuvinte foarte bun sfârșit au avut. Drept aceea, am

socotit ca nu cu sila armelor, ci cu blândețã și cu multã iubire de oameni sã aplecãm neamurile ceale ce lãcuiesc în Chilo-Siriia și în Finichiia și bine sã le fac, cu bucurie.

11. Și besearicilor, celor de prin cetãți, împãrțindu-le venituri multe, mers-am și la Ierusalim, suindu-ne, sã cinstim besearica celor necredincioși, carii niciodatã nu înceteazã de la nebunie.

12. Iarã ei cu cuvântul priimind a noastrã venire, însã cu lucrul vicleneaște, vrând noi sã intrãm în besearica lor și cu cuvioasã și frumoasã daruri sã o cinstim, ei sumețindu-sã, ca și mai demult ne-au oprit a intra, rămãind de cinstea noastrã.

13. Și nu au simțit putearea noastrã pentru iubirea de oameni carea avem cãtrã toți oamenii, ci gândul sãu cel rãu, care-l au asupra noastrã, aiavea l-au arãtat, ca cei ce numai ei singuri dintrã neamuri sã împrotivesc împãraților și fãcãtorilor sãi de bine, și nimica ce e adevãrat nu vor sã sufere.

14. Și noi, lãsind dupã nebuniia lor și cu biruințã întorcându-ne la Egipt, cãtrã toate neamurile am arãtat iubire de oameni, precum sã cãdea am fãcut.

15. Și pentru acestea, spre cei ce sânt de un neam cu ei, nimãnui pizmã n-am ținut, și pentru ajutoriul și pentru ceale ce le-am fost încrezut lor cu adevãr, ceale de la început mii de lucruri îndrãznind a le schimba am vrut, și politiei alexandreanilor pre ei sã-i învrednicim și pãrtași preoților celor de pururea sã-i facem.

16. Iarã ei, împrotivirea luând și cu rãutatea cea dimpreunã cu ei nãscutã lãpãdãnd binele și pururea la rãu abãtãndu-sã, nu numai s-au întors de cãtrã cea neprețuitã politie, ci încã și de cei puțini, carii dintru dãnșii sã aflã spre noi cu bunãvoințã, sã scãrbesc și cu cuvântul și cu tăcearea, pururea având prepus pre noi pentru viața sa cea de necinste, cum cã noi curând vom strica tocmealele.

17. Pentru aceea, și cu seamne bine adevãrindu-ne, cum cã aceștia în tot chipul au gând rãu spre noi, și mai înainte socotind ca nu cumva mai pre urmã turburare fãrã de veaste fãcându-sã, pre acești necredincioși de dupã dos vãnzãtori și varvari sã-i avem vrãjmași,

18. Am poruncit ca îndatã cât va sosi la voi cartea aceasta, pre cei însemnați în cartea aceasta, împreunã cu muierile și cu pruncii ocãrãți și prãdați întrã aceaeasi zi, sã-i trimiteți la noi de pretutindinea cu legãturi de fier legați, ca, precum sã cade celor rãi, cu moarte nevindecatã și de ocarã sã piarã.

19. Cã, dupã ce sã vor certa toți aceștia, am socotit cã, de aci înainte, lucrurile noastre desãvãrșit întrã bunã stare și mai bunã rãnduialã sã vor așeza.

20. Iarã oricine va ascunde pre vreun jidov, ori bãtrân, ori tinãr, ori prunc la țite, foarte cu groaznice chinuri sã va chinui, cu toa-

tã casa.

21. Și cine va spune pre cel ce va ascunde, acela va lua avearea celui ce va cãdea supt vinã, și din argintul împãrãtesc doao mii de drahme, și cu slobozenie sã va încununa.

22. Iarã tot locul unde sã va afla ascuns jidov, neumblat și ars de foc sã se fãcã, ca la toatã muritoarea fire, întrã tot, fãrã de treabã sã se socoteascã întrã toatã vremea”. Așea au fost scrisã cartea.

CAP 4

Nici o cetate sau loc nu era fãrã de plãns pentru izgonirea jidovilor, pre carii, fiind adunați, nu-i pot scrie trimișii în patruzeci de zile, și această împiedecare era din rãnduialã dumnezeiascã.

1. arã oriunde sosea porunca aceea, pãgãanii fãcea ospãț norodului, cu strigãri și cu bucurie, și cu îndrãznealã-și arãta pizma cea rea, carea de demult o avea în inima sa.

2. Iarã jidovilor neîncetatã plângere era și tânguire cu foarte mare strigare, cu lacrãmi și cu suspinuri ferbinți a inimii lor, pretutindinea plângând perirea sa cea nevãzutã mai înainte, carea fãrã de veaste s-au judecat asupra lor.

3. Ce stãpânire sau cetate, sau ce loc lãcuit oriunde, sau ce cãi nu era pline de vãitãturi și de plãnsuri de ei?

4. Cã așea de groaznic și fãrã de milã, de mai-marii cetãților, toți dimpreunã sã trimitea, cât și unii din vrãjmașii lor, cu mintea privind cumplitetele chinuri, li sã fãcea milã și, socotind neștiuta schimbare a vieții, lacrãma de trei ori ticãloasa lor trimitere.

5. Cã sã aducea mulțime de bãtrãni albi de cãrunteate, a cãrora picioarele care de bãtrãneate sã cujbisã și târziu pãșea, fãrã de nici o rușine le silea ca sã pãșeascã iute.

6. Și ceale tinere, care de curând era mãritate, în loc de a sã veseli, sã vãita, și cosițele ceale unse cu mir cu prav le-au preerat, dezvãlitate sã aducea, și în loc de cãntãri de nuntã, toate împreunã începea a plãnge, ca cum ar fi rupte cu prãzi de alte neamuri, și, legate cu sila, le trãgea norodul sã le bage în corabie.

7. Și bãrbații acestora cu lațuri în loc de cununi era împleteciți la grumazi în vârsta cea ca o floare a tinereãțelor, în loc de desfãtare și de veselie tinereascã, zilele ceale rãmase ale nuntei în plãngeri le petrecea, lãngã picioare vãzindu-și groapa zãcãnd.

8. Și-i ducea ca pre niște fieri legați cu fier, unii de cumpenele corãbiilor avea grumazii prinși cu cuie, alții avea picioarele țapân legate cu obezi și deasupra cu podine astupați, ca sã nu vazã lumina, și de toate pãrțile sã le fie întrã întunearec ochii, ca pre niște împrotivitori pre apã sã-i ducã.

9. Pre aceștia, dupã ce i-au bãgat în corabie și au sãvãrșit meargerea, precum poruncisã

împăratul, au poruncit să-i tăbărescă înaintea cetății, în locul cel de alergătura cailor, care era foarte larg împregiur și bun de-a-i putea vedea, să-i batjocorească toți cei ce intra în cetate și cei ce ieșea, de călătorea în țară, ca nici cu oștile lui să se împreune, nici în cetate să se priimească.

10. Iară după ce s-au făcut aceasta, auzind cum că jidovii cei din cetate adevase ies pre ascuns și plâng ticăloșia cea de ocară a fraților săi, mâniindu-să, au poruncit ca și acestora tocma așa să le facă ca și acelora, și nici într-un chip să nu scape de muncile lor și să se scrie tot neamul anume.

11. Pentru că nu va plini mai înainte lucrul cel cu osteneală a robiei, care cu puțin mai înainte s-au zis, ci, chinuiți cu muncile poruncite, într-o zi îi va piarde.

12. Făcutu-s-au, dară, scrisoarea acestora cu amară sânguială și cu sumeață nevointă, de la răsăritul soarelui până la apus, carea desăvârșit nu s-au sfârșit până după patruzeci de zile.

13. Iară împăratul tare și neîncetat s-au umplut de bucurie și au făcut ospețe la toți idolii, și cu minte rătăcită departe de la adevăr, și cu spurcată gură lauda chipurile ceale surde, care nu pot lor să grăiască sau să le ajute. Iară asupra Preamarelui Dumnezeu lucruri necuvioasă grăia.

14. Iară după ce au trecut vreamea cea mai înainte zisă, au adus scriitorii răspuns la împăratul, cum că mai mult nu pot face scrisoarea jidovilor, pentru nenumărata lor mulțime, că încă cei mai mulți era prin țară, iară alții încă prin căsi era adunați, alții într-alte locuri, cât cu neputință era la toți domnii carii era preste Eghipt.

15. Deci, înfricoșindu-i pre ei împăratul, ca cum ei ar fi luat daruri și ar fi făcut meșteșug ca să scape, și au crezut el că easte adevărată aceasta, iară ei zicea și arăta cum că și hârția și condeaiile ceale de scris s-au sfârșit.

16. Iară aceasta au fost lucrarea purtării de grije ceii nebiruite a Celui ce din ceriu ajuta jidovilor.

CAP 5

Împăratul poruncind lui Ermon să întrarmeeze elefanții pre zioa viitoare, să omoară pre jidovi, au trimis Dumnezeu somn împăratului și au trecut ceasul, și prin rugăciune îi mântuiaște Dumnezeu de moarte.

1. tunci, chemând pre Ermon, carele purta grije de elefanți, și, umplându-să de grea iuțime și de mânie, nicidecum nu s-au mutat,

2. Au poruncit ca, spre zioa cea viitoare, cu mănunchi de tămâie de ajuns și cu vin mult neamestecat, pre toți elefanții să-i adevape, care era de toți cinci sute și, după ce să vor sălbătaci de acea beutură multă, să-i sloboază asupra jidovilor ca să-i omoară.

3. Iară el, după ce au poruncit acestea, s-au

întors la ospăț, adunând pre cei mai mari din priiatini și din oaste, carii era mânioși asupra jidovilor.

4. Iară Ermon, cel mai mare preste elefanți, ce i s-au poruncit cum să cade au plinit.

5. Și slujitorii cei rânduți la aceasta, de cu seară ieșind, lega mâinile ticăloșilor și alte meșteșuguri împregiurul lor făcea toată noaptea, socotind că de tot va peri deodată neamul acela.

6. Iară jidovii, carii intra păgâni să vedea pustii de tot acoperământul, pentru nevoia legăturilor, carea de toate părțile cuprinseasă pre ei,

7. Cătră Domnul cel Atotțitoriu, Cel ce stăpânește pre toată putearea, cătră Dumnezeu și Părintele cel milostiv al lor, toți cu lacrimi neîncetat au strigat rugându-să

8. Ca să mute sfatul cel necuvios deasupra lor și cu mărire arătată să-i izbăvească pre ei de moartea, carea era gata la picioarele lor.

9. Și rugăciunea acestora neîncetat să suia la ceriu.

10. Iară Ermon, după ce pre nemilostivii elefanți, adăpându-i, i-au umplut de vin mult și i-au saturat de tămâie, au venit de dimineață, a doao zi, la curte, ca să spuie acesteia împăratului.

11. Însă parte de somn, care lucru din veacul vremii au fost făcut bun pentru noapte și pentru zi, pus de la Cel ce dăruiaște tuturor căroră El vrea, au trimis împăratului.

12. Deci, fiind cuprins cu prea dulce și adânc, așa lucrând Domnul, mult s-au împiedecat de la gândul ce-și puseasă și s-au înșelat de sfatul său cel nemutat.

13. Iară jidovii, scăpând de ceasul care mai înainte era însămnat, pre Dumnezeu cel Sfânt a lor L-au laudat și iarăși s-au rugat Celui ce S-au împăcat cu dânșii ca să areate tăriaa mâinii Sale ceii putearnice asupra neamurilor trufașe.

14. Și, fiind mai jumătate de a zeacelea, chemătoriul văzind că cei chemați s-au strâns, s-au dus la împăratul și l-au boldit.

15. Și, abii deșteptându-l, i-au spus că treace vreamea ospățului, vorbindu-i despre acestea.

16. Și acestea gândindu-le, împăratul s-au întors la ospăț și au poruncit celor ce venisă la ospăț să șează în preajma lui.

17. Și, după ce s-au făcut aceasta, i-au îndemnat să fie voioși și să se desfăteaze, că aceasta easte partea cea mai de cinste a ospățului.

18. Iară, înmulțind vorba, împăratul au chemat pre Ermon și cu amară înfricoșare l-au întreat: „Pentru ce pricină s-au lăsat jidovii să fie vii astăzi?”

19. Iară el au spus cum că, în noaptea trecută, el au plinit ce i s-au poruncit și au mărturisit și priiatinii lui.

20. Iară având cruzime mai grea decât Falaris, au zis: „Pentru somnul de astăzi să aibă har, iară tu fără de sminteală pre mâne

aseamenea să gătești elefanții spre perirea necuvioșilor jidovi”.

21. Acestea zicându-le împăratul, toți cei ce era aci au lăudat și veaseli s-au dus fieștecarele în casa sa.

22. Unde, întru acea noapte, nu atâta au dormit, cât s-au meșteșugit să facă toate fealiurile de batjocură asupra celor ce să părea ticăloși.

23. Și, când cânta cocoșul de dimineață, și Ermon, întrarmând fierile, le-au adus la curtea cea mare, unde să făcea jertve.

24. Iară mulțimea din cetate s-au adunat să vază acea privealiște ticăloasă, așteptând cu deadinsul dimineața.

25. Iară jidovii, neîncetat trăgându-și sufletul cu rugăciune, nu multe lacrimi și cu cântări jealnice, cu mâinile întinse la ceriu, să ruga Preamarelui Dumnezeu ca iarăși degrab să le ajute lor.

26. Și, încă razăle soarelui nu să răvărsasă, și împăratul, priimind priiatinii, au venit Ermon și l-au chemat să iasă, spuindu-i că ce au poftit împăratul easte gata.

27. Iară el, auzindu-l și îngrozindu-să de acea fără de leage ieșire, tocma nimica știind, au întrebat pentru ce cu sârguală au făcut el aceasta.

28. Iară aceasta era lucrarea lui Dumnezeu Atotstăpânitorului, Carele au făcut ca mintea lui să-și uite de ceale ce mai înainte au gândit să facă.

29. Ermon i-au spus și priiatinii toți că: „Fierile și puterile, o, împărate, sânt gata din porunca ta”.

30. Iară el, umplându-să de grea mânie pentru aceste cuvinte, pentru că, cu purtarea de grije a lui Dumnezeu, s-au răsipit tot gândul lui cel despre acestea, și căutând groaznic cătră el, au zis:

31. „De ar fi părinții tăi aici, sau fiii fiilor, aceasta ar fi gata, mâncare fierilor sălbatece, de s-ar sătura, în locul nevinovaților jidovi, carii mie și părinților miei întreagă și nemutată credință au arătat.

32. Și de nu mi-ar fi pentru dragostea carea am crescut împreună și pentru slujba ta, de viață pentru acestea te-ai fi lipsit”.

33. Așa, Ermon, de năpraznă, s-au umplut de primejdioasă frică, și cu vederea și cu fața s-au spăriiat.

34. Iară priiatinii, fieștecarele s-au furișeat trist, pre cei adunați i-au slobozit pre fieștecarele la lucrul său.

35. Iară jidovii, auzind ceale de la împăratul, au lăudat pre luminatul Dumnezeu, Domnul și Împăratul împăraților, ca cei ce au dobândit de la El acest ajutoriu.

36. După aceea, iarăși făcând împăratul ospăț și îndemnând pre oaspeți să fie cu voia bună,

37. Au chemat pre Ermon și cu înfricoșeare i-au zis: „De câte ori trebuie să-ți porun-

cesc ție un lucru, becisnice?

38. Și acum, întrarmează elefanții pe mâne, să piiarză pre jidovi”.

39. Iară rudeniile care ședea împreună cu el, mirându-să de acest nestătătoriu gând, au zis aceste:

40. „Împărate, până când ca pre niște vite necuvântătoare ne vei ispiti? Acum, a treia oară poruncind să-i piiarză pre ei și apoi când va să se facă mutându-ți gândul, iarăși strâci ceale ce ai poruncit,

41. Pentru care cetatea aceasta să turbură așteptând, că de multe ori s-au adunat și acum easte primejdie să nu să jefuiască”.

42. Pentru aceea, împăratul, tocma Falaris, s-au umplut de nesocoteală și de mutările sufletului, care s-au făcut întru el, pentru cercetarea jidovilor, nebăgând nici o samă, cu jurământ spurcat s-au jurat, cum că el pre aceștia, fără de nici o zăbavă, la genunchii și la picioarele fiarălor aruncați să-i trimiță la iad.

43. După aceea, făcând oștire asupra Iudeii, ca să o puie întocma cu pământul, cu foc și cu sabie degrab să o bată, și acolo besearica lor cea necălcată de noi cu foc să o arză curând, și celor ce fac acolo jertve pustietate în toată vremea să le puie.

44. Atunci, bucuros ducându-se priiatinii și rudeniile, cu credință rânduia puterile spre locurile cetății ceale mai cu bun prilej spre pază.

45. Iară cel mai mare preste elefanți fiarăle la patimă nebună le-au dus, ca să zic așa, cu beuturi foarte mirositoare și cu vin tămâiat groaznic le-au gătit.

46. Drept aceea, cătră luminarea de ziuo, când la alergătura cailor era cetatea plină de nenumărată mulțime, întrând în curte, au îndemnat pre împăratul la ceale ce era puse înainte.

47. Și el, umplându-și mintea sa cea păgână de mânie grea, cu toată greutatea împreună cu fiarăle s-au pornit, vrând ca cu inimă tare și cu ochii să vază duioasa și ticăloasa perire a celor mai înainte însămați.

48. Iară când au văzut jidovii pre la poartă pravul elefanților care ieșea și al oastei ceii întrarmate, carea pre urmă vinea, și al picioarelor gloatei, și au auzit gâlceava cea cu groaznic sunet,

49. Socotind că aceea easte cirta cea mai de pre urmă a vieții și sfârșitul ticăloasei așteptări, spre jeale și plângere întorcându-să, să săruta unul pre altul îmbrățișându-se, cădea pre grumazii rudelor, părinții preste fii și maicele preste fiice, și unele, având la țite prunci de curând născuți, îi apleca să sugă laptele cel de pre urmă.

50. Și, aducându-și aminte și de ajutorințele ceale mai dinainte, care din ceriu s-au făcut lor, toți odată căzind cu fața la pământ și pre prunci osibindu-i de la țite,

51. Foarte cu mare glas au strigat, ru-

gându-se Celui Atotputearnic ca cu arătarea Sa să Se milostivească spre ei, cei ce sânt acum la porțile iadului.

CAP 6

Rugându-să Eleazar, preotul lui Dumnezeu, și ieșind împăratul cu ostași și cu fiarale întrarmate să piază pre jidovi, doi îngeri din ceriu, pogorându-să, au întors fierile asupra ostașilor și i-au omorât, și Dumnezeu au întors inima împăratului cu bine asupra jidovilor și cu rău asupra părătorilor.

1. ară Eleazar, oarecarele om de treabă, unul din preoții țerâi, în vârsta bătrânețelor fiind, și cu toată fapta vieții ceii bune împodobit, potolind pre bătrânii cei dimpregiurul său, chemând pre Dumnezeu cel Sfânt, aceastea s-au rugat:

2. „Împărate mare, Țiitoriule Preaînalte, Atotputearnice Dumnezeule, Cel ce toată zidirea ocârmuiești, caută întru îndurări.

3. Caută spre sãmânța lui Avraam, spre fiii lui Iacov celui sfințit, norodul moștenirii Tale ceii sfinte, cel ce easte nemearnic în pãmânt străin și care făr' de dreptate piază, Părinte.

Ieșire 14, 28 4. Tu pre Faraon, domnul Eghiptului acestuia, cel cu cară multe, cel ce s-au fost înălțat cu sumeție făr' de lege și cu limbă mare grăitoare împreună cu oastea lui cea trufașă, în mare înecați i-ai pierdut, cu lumina milii luminând pre neamul lui Israil.

4 Împă. 14[19], 35 2 Maca. 8, 19 5. Tu, pre Senahirim, cel ce cu nenumărate puteri s-au sumețit, împăratul cel greu al asirianilor, cel ce cu sabiia supunea tot pãmântul și să rădica asupra sfintei Tale cetăți cu mândrie și cu îndrăzneală greale grăind, Doamne, l-ai înfrânt, luminat arătând neamurilor tãriia Ta cea multă.

6. Tu pre cei trei soți în Vavilon, carii de bunăvoie ș-au dat focului sufletul său ca să nu să închine celor deșearte, răcorind cuptoriul cel aprins i-ai mântuit, păzindu-le și părul nevătãmat, trimițind para focului asupra tuturor vrãjmașilor.

Danil. 5 [6], 16 22 7. Tu pre Daniil, cel de pãrãrile ceale pline de pizmă lãpadat în pãmânt spre muncare leilor, nevătãmat l-ai scos la lumină.

Iona 2, 10 11 8. Și pre Iona, cel hrãnit întru adãncime, carele făr' de cruțare s-au topit în pãntecele chitului, nevătãmat la toți ai lui l-ai arãtat, o, Părinte.

9. Și acum nu zãbovi, Mult-milostive, scãparea tuturor, degrab Te aratã celor din neamul lui Israil, carele să ocãreaște de neamurile ceale urâte și făr' de lege.

10. Iarã de s-au spurcat viața noastră, înstrãinându-să, scoțindu-ne pre noi din mâna vrãjimașilor, oricum vei vrea, Stãpãne, piază-ne pre noi.

11. Ca nu cei ce cugetã ceale deșearte cu ceale deșearte să se laude pentru perirea celor iubiți ai Tãii, zicând: «Nici Dumnezeul lor nu i-au mântuit pre ei».

12. Iarã Tu, Cel ce toată tãriia și toată putearea ai, Cel veacinic, cautã acum și ne miluiaște pre noi, cei ce cu silnicie nedreaptã a celor făr' de lege ca niște tãlhari ne omorãm.

13. Înfricoșează neamurile cu putearea Ta cea nebiruitã astãzi, Cel ce poți mântui pre neamul lui Iacov.

14. Ție să roagã toată mulțimea pruncilor și pãrinții acestora, cu lacrãmi.

15. Arãtat să fie tuturor neamurilor, cã cu noi ești, Doamne, și nu Ț-ai întors fața Ta de cãtrã noi, ci precum ai zis,* cã nici în pãmântul vrãjmașilor pre ai Tãii i-ai trecut cu vederea, așea sãvârșeaște, Doamne”.

*3 Împã. 8, 47 9, 3

16. Iarã Eleazar sfârșind rugãciunea, împăratul cu fierile și cu tot sunetul puterii au venit la locul cel de alergarea cailor.

17. Și, vãzind jidovii, tare au strigat la ceriu, cãt și vãile ceale de aproape împreună rãsunând mare plângere au fãcut în toată tabãra.

18. Atunci, Marele, Slãvitul, Atotțitoriul și Adevãratul Dumnezeu, arãtând sfãnta Sa fața, au deșchis porțile ceale cerești, dintru care doi slãviți îngeri înfricoșeați la chip s-au pogorât, arãtați la toți, afarã de jidovi.

19. Și au stãtut improtivã și putearea vrãjmașilor o au umplut de gãlceavã și de fricã și cu obezi o au legat, din care nu s-au putut mișca.

20. Și supt fricã au fost și trupul împãratului și îndrãznirea lui cea cu grea mãnie uitare au luat.

21. Și s-au întors fierile asupra puterii ceii întrarmate, carea dinapoi vinea și-i cãlca pre ei și-i pierdea.

22. Și s-au întors mânia împãratului spre jeale și spre lacrãmi, pentru ceale ce mai înainte au fost meșteșugit.

23. Cã, auzind strigarea și vãzindu-i pre toți cu fața la pãmânt, spre perire lãcrãmând, el cu mãnie pre priiatini îi mustra, zicând:

24. „Alãturea cu mine împãrãțiți și pre tirani i-ați covãrșit cu tirãniia și pre mine însumi, cel ce sânt al vostru de bine fãcãtoriu, vã ispitiți să mã lipsiți de domnie și de suflet, întru ascuns meșteșugind ceale ce nu folosesc împãrãției.

25. Cine au strãns aici pre cei ce cu credință au ținut noao tãriile țãrii, de la casele lor depãrtãndu-i pre fieștecarele, făr' de socotealã?

26. Cine așea, făr' de cuviință, au cuprins cu munci pre cei ce sânt din început cu bun cuget cãtrã noi, neamurile care cu totul sãntem osibiți și de multe ori foarte reale primejdii au priimit, mai mult decãt toți oamenii?

27. Dezlegați, dezlegați aceaste nedreapte legãturi și cu pace îi sloboziți la casele lor, rugãndu-vã să se iarte ceale mai înainte fãcute.

28. Sloboziți pre fiii Atotțitoriului, cerescului Dumnezeu cel viu, Carele, de la strã-

moșii noștri până acum, neîmpiedecată și cu mărire, bună stare dă lucrurilor noastre”.

29. Deci, acesta aceastea au zis, iară ei, îndată cât s-au dezlegat, pre Sfântul Dumnezeu, Mântuitorul său, au binecuvântat atunci, după ce de moarte au scăpat.

30. După aceea, împăratul în cetate mergând, chemând pre cel ce era preste venituri, au poruncit vinuri și alte care sânt de lipsă la ospăț jidovilor, să le dea pre șapte zile, judecând ca, în locul în care li s-au părut că vor peri, într-acela să prăznuiască cu toată veselii zi de mântuire.

31. Atunci cei mai înainte ocărăți și aproape de iad, și mai vârtos întru el întrați pentru moartea cea amară, și cu rea jeale, desfătare de mântuire făcând în locul cel gătit de perirea și de îngropăciunea lor, cu ședere l-au împărțit, plini de bucurie.

32. Și, părăsind glasul plângerii, cel cu totul lăcrămos, au luat cântare pârintească lăudând pre Mântuitorul și făcătorul de minuni, Dumnezeu, și toată plângerea și vaietul lăpădând, danțuri de veselie au împreunat, semn de pace.

33. Așijderea și împăratul, pentru aceastea mare ospăț făcând, neîncetat mărturisire înălța la ceriu, cu mare cuviință, pentru mântuirea cea minunată ce s-au făcut.

34. Iară cei ce mai înainte la perire și mâncare pasărilor îi punea să fie, și-i rânduia cu bucurie, au suspinat cu rușine, îmbrăcându-se, și îndrăznirea cea înfocată fără de cinste stânsă fiind.

35. Iară jidovii, precum mai înainte am zis, întru veselie și întru desfătare, cu mărturisiri bune și cu cântări petrecea.

36. Și obiceiul, de obște pentru aceastea rânduind preste toată nemernicia lor, întru neamuri au pus a ținea aceste zile de veselie, care mai înainte s-au zis, nu pentru beutură și pentru lăcomie, ci pentru mântuirea cea prin Dumnezeu făcută lor.

37. Și s-au rugat împăratului, cerându-și slobozenie acasă.

38. Iară scrisoarea lor s-au făcut din doazeci și cinci ale lui pahon, până în patru ale lui epif, în patruzeci de zile, și din cinci ale lui epif până la șapte, în trei zile s-au pus ca să-i piiază pre ei.

39. Întru care și cu mare mărire arătând mila Sa, Stăpânul tuturor negreșiți i-au mântuit pre ei, totodată.

40. Și să ospăta toate, de la împăratul dându-li-se până la a patrasprăzeacea zi, întru carea și rugăciunea au făcut pentru slobozeniia sa.

41. Și împreună lăudându-i pre ei împăratul, mai-marilor cetăților această carte ce urmează mai jos, carea cuprinde mare nevoința sufletului, au scris.

CAP 7

Cartea împăratului Ptolomeu, la toți supușii săi,

CAP 6 ȘI 7

pentru întoarcerea jidovilor în Iudeea.

1., mpăratul Ptolomeu Filopator, celor mai mari din Eghipt și tuturor celor rânduiți preste lucruri, bucurie și sănătate!

2. Sănătoși sântem și noi și fiii noștri, îndreptându-ne noao Marele Dumnezeu, lucrurile după cum voim.

3. Oarecarii din priiatini, cu rău nărav mai adeseori îndemnându-ne, ne-au făcut ca să adunăm pre toți jidovii de supt împărăția noastră la un loc, să-i muncim ca pre niște vicleani, cu mari chinuri.

4. Zicând că niciodată lucrurile noastre nu vor fi bine așezate, pentru ura carea au aceștia cătră toate neamurile, până ce să va săvârși aceasta.

5. Carii și legați aducându-i pre ei cu batjocuri, ca pre niște robi, și, mai vârtos ca pre niște vicleani fără de nici o cercetare și iscodire s-au apucat a-i ucide, mai cu sălbatecă cruzie fiind cuprinși decât leagea schitilor.

6. Și noi, pentru aceasta, mai greu certând pre aceștia, după blândețele care avem cătră toți oamenii, abii viața lor hărăzindu-le și cunoscând că Dumnezeu cel ceresc apără și scuteaște pre jidovi ca un tată, carele pururea-și ajutorează pre fii,

7. Și, socotind noi și prieteșugul prin care au cătră noi și cătră părinții noștri, adeverită bună cugetare, după dreptate i-am slobozit, orice vină fie.

8. Și am poruncit fieștecăruia toți la casăle sale să se întoarcă, în tot locul, și nimenea pre ei întru nimic să nu-i vatăme, nici să-i ocărăscă pentru ceale ce fără de socoteală s-au făcut.

9. Că să știți că, asupra acestora de vom meșteșugi cu vreun rău vicleșug sau îi vom măhni pre ei cu totul, nu pre om, ci pre Dumnezeu cel Preainalt, Carele stăpânează toată putearea, împrotivitoriu noao spre izbândirea lucrurilor, totdeauna, neapărat întru toate, Îl vom avea. Fiți sănătoși!”

10. Și, luând cartea aceasta, nu s-au nevoit îndată a porceade, ci au rugat pre împăratul pentru cei din neamul jidovilor, carii de bunăvoie au făcut rău înaintea lui Dumnezeu celui Sfânt și leagea lui Dumnezeu au călcat, să li să facă prin ei certarea, carea li să cuvine,

11. Zicând că cei ce pentru pântece au călcat poruncile ceale dumnezeiești niciodată nu vor cugeta bine, nici poruncilor împăratului nu vor fi credincioși.

12. Și, zicând ei, adevărul au priimit și, luându-i, le-au dat lor voie slobodă la toate, ca pre cei ce au călcat leagea lui Dumnezeu să-i piiază în tot locul cel de supt împărăția sa, cu îndrăzneală, fără de nici o putere sau cercetare împărătească.

13. Atunci, foarte lăudându-l pre el cum să cădea, preoții și toată mulțimea lor

glăsuind „aliluiia” cu bucurie s-au despărțit.

14. Și așa, pre cel căzut, din cei pângăriți, fiind de un neam cu ei, pre drum îi certa și cu arătări îi omorea.

15. Și întru aceeași zi au omorât mai mult decât trei sute de bărbați, și s-au bucurat și s-au veselit, omorând pre cei fără de lege.

16. Iară cei ce s-au lipit de Dumnezeu, până la moarte desăvârșit dobândirea mântuirii luând, au purces din cetate încununați cu de toate fealiurile de flori cu bun miros, cu veselie și cu strigare de laude și cu cântări de toate viersurile mulțemind Dumnezeului celui Sfânt al părinților, Mântuitorului lui Israil.

17. Și, sosind la Ptolemaida, carea pentru firea locului să numeaște Rodoforon (adecă aducătoare de trandafir), unde-i aștepta pre ei tabăra, după sfatul lor cel de obște,

18. Șapte zile au făcut acolo ospăț de mântuire, dându-le lor împăratul cu bună i-

nimă toate ceale de lipsă la călătorie, fiește-căruia până la casa lui.

19. Și, sosind în pace cu cuvioase mărturisiri, așijderea și acolo au rânduit a ținea aceste zile de veselie,

20. Care și sfințindu-le cu stâlp la locul ospățului, rugăciune așezind, s-au dus nevătămați, slobози și foarte veaseli pre pământ și pre mare și pre râu, mântuiți fieștecarele cu porunca împăratului, la casa sa.

21. Și mai multă puteare decât mai înainte având întru vrăjmași, cu mărire și cu frică, și de nimene întru nimica clătindu-să din averile sale.

22. Și toate ale sale toți după scrisoare le-au luat, cât cei ce avea câte ceva de ale lor cu mare frică le da lor măriri, desăvârșit făcând lui Dumnezeu cel Preamare, pentru mântuirea sa.

23. Bine e cuvântat Dumnezeu, Izbăvitoriul lui Israil, în vremi veacinice. Amin!

A LUI IOSIF FLAVIE

Cuvânt înainte

arta aceasta, carea să zice a lui Iosip, pentru că de Iosip Flavie ar fi scrisă, nici S. S. Părinți nu o cunosc dumnezeiască, nici în toate bibliile grecești să află, nici în canonul cărților jidovești, nici în bibliile latinești nu easte, pentru aceea nici întru această biblie nu am voit de nou a o tălmăci, ci precum să află în bibliia cea veachie românească o am lăsat și numai pentru aceea o am pus aici, că s-au aflat în cea veachie românească, amintrilea, loc întră cărțile Sfintei Scripturi nu poate să aibă.

CAP 1

rea filosofesc cuvânt vrând a arăta, de easte singur stăpânitoriu patimilor, cel bun credincios gând; sfătuire-aș, dară, voao drept ca să luați aminte cu osârdie la filosofie, pentru că și de treabă easte spre știință la tot cuvântul și, într-alt chip, a ceii prea mare bunătați, zic, dară, înțelepciunii, cuprinde laudă. De să arată, dară, gândul a birui celor opritoare patimi ale înțelepciunii, de lăcomiia pântecelui și de poftă, iară și de ale dreptății contenitoare patimi a birui să arată, în ce chip răului nărav și celor ale vitejiei contenitoare patimi, a mâniei și uciderei și durerii. Cum, dară, poate fi, ar zice neștine, de biruiaște gândul patimile, uitarea și neștiința nu stăpâneaste? De răs ispitindu-să a zice, pentru că nu biruiaște gândul patimile sale, ce ceale ce sânt împotriva dreptății și vitejiei și întregii firi. Și pre aceste nu ca doară să le surpe, ci ca nu la eale să se supuie. De multe părți, dară, și de airilea, aș putea voao să arăt că singur țitoriu easte patimilor gândul,

ci mult mai vartos aceasta a dovedi dintru bărbăția celor ce pentru bunătate au murit, a lui Eleazar și a celor șapte frați și maicei lor, pentru că toți aceștia, ceale până la moarte dureri nepregetându-le, dovediră că biruiaște gândul patimile. Pentru bunătați, dară, slobod sânt a lăuda pre bărbații cei ce, pre aceea vream, pentru bună bunătate au murit cu maică-sa, iară pentru cinste ferici-i-aș; pentru că lăudându-se nu numai de cătră toți oamenii de vitejie și răbdare, ce încă și de ceia ce i-au căznit, pricină fură a să surpa cea deasupra limbii tirănie, biruind pre tirani cu răbdarea, cât a să curăți fu prin ei moșia, ci și pentru ceaea ce cercăm acum a zice, dară, slobod va fi, începând poveastea în ce chip avem obiceiul a face. Și așa, la cuvântul care easte pentru ei, mă voiu învârteji, mărire dând Celui întru tot înțelept Dumnezeu. Cercăm, dară, acum de singur țitoriu easte patimilor gândul, și aleagem ce poate fi gândul și ce e patima și câte-s ale patimilor chipuri și de biruiaște gândul pre toate aceste. Gândul easte, dară, minte, cu